26/02/2024

Φθιώτιδος Συμεών: «Ο Φαρισαίος χωρίς τσίπα χειροκροτάει τον εαυτό του!»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Σε ένα ακόμη απομακρυσμένο ορεινό χωριό της Δυτικής Φθιώτιδος, το Δίκαστρο με τους ολιγάριθμους μόνιμους κατοίκους βρέθηκε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών την πρώτη Κυριακή του Τριωδίου για να τελέσει την Αρχιερατική Θεία Λειτουργία και να ευλογήσει τους κατοίκους.

Η Αρχιερατική Θεία Λειτουργία και από το ορεινό Δίκαστρο μεταδόθηκε απευθείας από τηλεοράσεως, ραδιοφώνου και διαδικτύου.

Στο κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος χαρακτηριστικά σημείωσε:

«Το **Τριώδιο** είναι ένας οδηγός, είναι μία πυξίδα, η οποία θέλει να μας δείξει το δρόμο για να συναντήσουμε τον Θεό. Το Τριώδιο ξεκινά από την παραδοχή, ότι

βρισκόμαστε μακριά από τον Θεό και είναι αλήθεια, ότι οι άνθρωποι πολλές φορές έχουμε δυσανεξία με την αλήθεια, δυσκολευόμαστε να παραδεχτούμε πράγματα, τα οποία παρά ταύτα σε άλλες συζητήσεις και σε άλλες διατυπώσεις με άλλο τρόπο και τα παραδεχόμαστε και πολλές φορές ακόμα και τα μεγεθύνουμε.

Δυσκολευόμαστε σήμερα να παραδεχτούμε ότι είμαστε μακριά από τον Θεό, δυσκολεύονται μερικοί άνθρωποι να παραδεχτούν ότι κάποιες πράξεις ή κάποιες συμπεριφορές συνιστούν αποτυχία, συνιστούν αμαρτία, συνιστούν εκτροπή, συνιστούν παράχρηση, συνιστούν κατάχρηση, συνιστούν απομάκρυνση από το θέλημα του Θεού. Και ενώ από τη μια δείχνουν ότι θέλουν να εξωραΐσουν την πραγματικότητα και ενώ δείχνουν με αυτόν τον τρόπο το παράδοξο ότι ζουν (;) σε έναν αγγελικά πλασμένο κόσμο παρά ταύτα και συγχρόνως σε άλλες συζητήσεις αναφέρονται με τα πιο μελανά χρώματα στην εγκληματικότητα, στην παραβατικότητα, στην απομάκρυνση των ανθρώπων μεταξύ τους, στη διασάλευση των ανθρώπινων σχέσεων, στον εκβαρβαρισμό των ηθών, στο πόσο έχουν αγριέψει οι άνθρωποι σήμερα, στη βία, η οποία παρατηρείται μέσα στην οικογένεια, μέσα στο σχολείο, μέσα στην καθημερινότητα, στην έλλειψη διαλόγου, στην έλλειψη συνεννόησης. Την ίδια ώρα που κάποιοι άνθρωποι τρομάζουν να πουν τη λέξη αμαρτία, την ίδια ώρα από το πρωί μέχρι το βράδυ ομιλούν για εγκλήματα, την ίδια ώρα από το πρωί μέχρι το βράδυ ομιλούν για αίμα, για πόνο, για δυστυχία. Άραγε η δυστυχία και ο πόνος και το έγκλημα και όλα αυτά τα προβλήματα και οι παθογένειες, στις οποίες ζούμε καθημερινά δεν είναι απτές, χαρακτηριστικές αποδείξεις ότι έχουμε απομακρυνθεί από τον Θεό και ότι ζούμε μέσα στην αμαρτία; Αμαρτάνω σημαίνει αποτυγχάνω.

Βιώνουμε μία αποτυχία ατομική και συλλογική. Δεν είναι αποτυχία όταν δυο αδέρφια δεν μιλιούνται μεταξύ τους; Δεν είναι αποτυχία για μία οικογένεια όταν μέσα στο σπίτι δεν έχουμε ειρήνη, δεν έχουμε γαλήνη, δεν έχουμε ηρεμία; Δεν είναι αποτυχία για ένα χωριό, όταν οι χωριανοί δεν είναι αγαπημένοι, όταν οι συνάνθρωποι δε νοιάζονται ο ένας για τον άλλο; Δεν είναι αμαρτία και δεν είναι αποτυχία, όταν δεν μπορούμε να ζήσουμε με δικαιοσύνη, με ισότητα, όταν εκμεταλλευόμαστε τον αδύνατο, όταν εύκολα συκοφαντούμε, όταν εύκολα καθυβρίζουμε, όταν εύκολα νευριάζουμε και θυμώνουμε και χάνουμε την ψυχραιμία μας, όταν εύκολα ζηλεύουμε και φθονούμε, όταν εύκολα βγαίνει κακή σκέψη και κακός λογισμός και κακός λόγος από τα χείλη μας; Δεν είναι όλα αυτά εκφράσεις αμαρτίας και αποτυχίας;

Κι όμως η Αγία μας Εκκλησία έρχεται μέσα από το Τριώδιο να μας θυμίσει ότι: ναι! είμαστε αμαρτωλοί. Έρχεται να μας φέρει σήμερα έναν Τελώνη, ο οποίος στέκεται μέσα στον ναό και με παρρησία, δεν έχει κόμπλεξ να ομολογήσει «Ο θεός ιλάσθητί μοι τώ αμαρτωλώ». Δεν έρχεται μέσα στο ναό ο Τελώνης για να προβάλλει την αρετή του, δεν έρχεται για να προβάλει τις επιτυχίες του, δεν έρχεται για να χειροκροτήσει τον εαυτό του, δεν έρχεται να βγει selfie φωτογραφία αυτοσαρκαζόμενος και αυτοθαυμαζόμενος καμαρώνοντας το είδωλό του και τις δήθεν επιτυχίες του, αλλά έρχεται να χτυπήσει τα στήθια του, έρχεται να κλάψει, έρχεται να εκφράσει την κραυγή του και να αναζητήσει την πραγματική ζωή, την πραγματική ευτυχία. Και από την άλλη βλέπουμε έναν άλλο τύπο ανθρώπου,

ακριβώς αυτό τον τύπο, τον οποίο βιώνουμε σήμερα. Διότι βιώνουμε έναν απίστευτο φαρισαϊσμό! Βλέπουμε τον Φαρισαίο να μπαίνει μέσα στο ναό, να μη συνομιλεί με τον Θεό αλλά να συνομιλεί με τον εαυτό του, με το είδωλό του. Ο Φαρισαίος χωρίς τσίπα χειροκροτάει τον εαυτό του! Είναι ο άνθρωπος, ο οποίος είναι εγκλωβισμένος στο δικαίωμά του και ταυτίζει το δικαίωμα και την επιθυμία του, με μια ψεύτικη αρετή χωρίς να μπορεί να σκεφτεί ότι πολλές φορές ένα κατά την κρίση μας δικαίωμά μας μπορεί να είναι όχι απλώς αμαρτία και αποτυχία, αλλά μπορεί να είναι καταστροφή για μας τους ίδιους και για την κοινωνία ολόκληρη. Έρχεται ο Φαρισαίος να φουσκώσει, έρχεται ο Φαρισαίος να ανέβει πιο ψηλά από τους άλλους, να εκφράσει και να αποκαλύψει την οίηση, την έπαρση, την αλαζονεία, που τον διακατέχει.

Άραγε, πόσες φορές στη ζωή μας δεν αντιμετωπίζουμε συμπεριφορές οίησης, έπαρσης και αλαζονείας! Πόσες φορές δεν βλέπουμε μπροστά μας ανθρώπους στην καθημερινότητά μας να θεωρούν ότι είναι παντοδύναμοι, να θεωρούν ότι είναι κυρίαρχοι, να θεωρούν ότι δεν έχουν δεν έχουν ανάγκη κανέναν, ότι δεν χρειάζονται ούτε καν την αγάπη μας, ότι δεν χρειάζονται ούτε καν τη συμπαράστασή μας, ότι δεν χρειάζονται ούτε καν την καλημέρα μας, ότι δεν χρειάζονται τίποτα από μας. Πόσες φορές δεν συναντούμε ανθρώπους που νιώθουν ότι είναι αυτάρκεις, ότι μπορεί επειδή έχουν υγεία, επειδή έχουν οικονομική δύναμη στα χέρια τους, επειδή έχουν ομορφιά, επειδή έχουν εξουσία, επειδή έχουν δόξα, δεν χρειάζονται κανέναν και ότι αυτά αρκούν για να ζουν ευτυχισμένοι μέσα στον κόσμο!

Ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς σε μία ομιλία του σε αυτήν την Κυριακή του Τελώνου και Φαρισαίου μεταξύ των άλλων τονίζει και αναφέρει ότι ο Θεός εγκατέλειψε τον Φαρισαίο. Ο Θεός εγκαταλείπει τον Φαρισαίο και γιατί τον εγκαταλείπει; Διότι ο Φαρισαίος πρώτα έχει εγκαταλείψει τον Θεό. Ο Φαρισαίος δεν χρειάζεται τον Θεό. Ο Φαρισαίος νομίζει ότι δεν έχει ανάγκη τον Θεό, γιατί μπορεί μόνος του να τα καταφέρει όλα. Γιατί θεωρεί ότι το μυαλό του, η άποψή του, η ιδέα που έχει για την ζωή και για τον κόσμο είναι ανώτερη από το τι μπορεί να θέλει ο Θεός από αυτόν και από τους ανθρώπους, ενώ αντίθετα ο Τελώνης είναι ο άνθρωπος, είναι ο τύπος του ανθρώπου, ο οποίος αναγνωρίζει ότι αν πορευθεί με τον εαυτό του και με τον εγωισμό του και με την άποψη του ότι αυτοκαταστρέφεται, ότι χάνεται και αναζητά τη βοήθεια του Θεού και γι αυτό ο Θεός δικαιώνει τον Τελώνη.

Ο Θεός δικαιώνει κάθε άνθρωπο αμαρτωλό, κάθε άνθρωπο αποτυχημένο, κάθε άνθρωπο πεσμένο, ο οποίος νιώθει ότι έχει την ανάγκη του Θεού στη ζωή του. Είναι αυτός ο λόγος του Χριστού μας, ο οποίος μας είπε ότι «Εγώ ήρθα για αυτούς που έχουν χρείαν ιατρού», ήρθα για αυτούς που χρειάζονται γιατρό, ήρθα για τους ασθενείς και τους αρρώστους κι όχι γι αυτούς που νιώθουν ότι είναι υγιείς, γιατί αυτοί που νιώθουν ότι είναι υγιείς δεν έχουν και ανάγκη ιατρού. «Ακάθαρτος πάς άνθρωπος υψηλοκάρδιος» θα μας πει το βιβλίο της Παλαιάς Διαθήκης των Παροιμιών. Κάθε άνθρωπος, ο οποίος έχει μέσα του, έχει μέσα στην καρδιά την αίσθηση ότι είναι πιο ψηλά από τους άλλους, ότι ανήκει σε μία πνευματική ή ηθική

ελίτ, ότι αυτός είναι ο μόνος φωτισμένος, αυτός ο οποίος ξέρει ποια είναι τα σωστά και ποια είναι τα λάθος, αυτός ο οποίος νομίζει ότι μπορεί να διαμορφώνει την άποψη των συνανθρώπων του αλλά ακόμα και τη ζωή των συνανθρώπων, ο υψηλοκάρδιος είναι αυτός, ο οποίος δεν αρκείται μονάχα στην προσωπική του ζωή, γιατί ο καθένας στην προσωπική του ζωή, μπορεί να πιστεύει ότι θέλει, μπορεί να ζει όπως θέλει αρκεί αυτό να μην αγγίζει τις ζωές των άλλων, αρκεί να μη θέλει να επιβάλλει το δικό του τρόπο, όποιος κι αν είναι αυτός, να μη θέλει να το επιβάλλει στη ζωή των άλλων.

Δεν έρχεται ποτέ ένας ασκητής ή ένας μοναχός ή ένας ερημίτης δεν έρχεται ποτέ να ζητήσει από τους άλλους ανθρώπους να γίνουν και αυτοί ερημίτες, δεν έρχεται ποτέ να ζητήσει από ένα κράτος να επιβάλλει μία νομοθεσία κομμένη και ραμμένη στα μέτρα της δικής του επιλογής και της δικής του απόφασης. Άραγε πόση τυραννία, πόσος ολοκληρωτισμός, πόσος αυταρχισμός μπορεί να κρύβεται όταν υπάρχουν άνθρωποι οι οποίοι θέλουν να επιβάλλουν το εγώ τους, την εγωκεντρικότητά τους, την ιδιορρυθμία τους, την ιδιοτροπία τους, το «life style» τους, ό,τι θέλετε πείτε, τη μόδα τους, όταν θέλουν να την επιβάλουν με το ζόρι ως κανονικότητα, ως υπόδειγμα και ως τρόπος ζωής σε όλους τους άλλους;

Γι’ αυτό το Τριώδιο θα δούμε ότι με πόσο ρεαλισμό ομιλεί για τις αλήθειες, ομιλεί για τον άσωτο, ομιλεί για τον απομακρυσμένο από τον Θεό άνθρωπο, ομιλεί για τον αμαρτωλό άνθρωπο. Δεν κρύβει και δεν ωραιοποιεί την πραγματικότητα, αλλά αντίθετα την προβάλλει, τη φέρνει μπροστά μας, γιατί όταν ο άνθρωπος γίνεται

εχθρός με την αλήθεια, γίνεται εχθρός με τη ζωή κι όταν ο άνθρωπος γίνεται φίλος με την αλήθεια και ιδίως φίλος με την προσωπική του αλήθεια, τότε γίνεται φίλος και με τη ζωή, τότε ζει πραγματικά. Πολλά προβλήματα, τα οποία βιώνουμε σήμερα και ψυχολογικά και απογοητεύσεις και διαψεύσεις και βαθιές μελαγχολίες είναι γιατί έχουμε δημιουργήσει προσδοκίες πάνω από το μπόι μας, γιατί έχουμε πιστέψει πράγματα για τον εαυτό μας, τα οποία δεν ισχύουν, γιατί έχουμε πλάσει φαντασιώσεις και μύθους κι έχουμε στήσει τη ζωή μας πάνω σε πράγματα τα οποία απέχουν πολύ από την πραγματική αλήθεια και από την πραγματική ζωή.

Το Τριώδιο είναι το βιβλίο της αλήθειας αλλά είναι και το βιβλίο της ελπίδας γιατί δεν μπορεί να καρποφορήσει η ελπίδα για τον ουρανό αν δεν πατήσουμε με τα πόδια μας πάνω στη γη. Δεν θα μπορέσουμε ποτέ να κοιτάξουμε ψηλά αν δεν πατάμε σταθερά πάνω στη γη γι αυτό και στην οικογένειά μας, στα παιδιά μας σαρκικά, βιολογικά αλλά και πνευματικά, στους συνανθρώπους μας να αποφεύγουμε να καλλιεργούμε ψεύτικες προσδοκίες και φρούδα όνειρα, να τους μιλάμε τη γλώσσα της αλήθειας. Όχι την γλώσσα της ωμότητας, όχι τη γλώσσα της σκληρότητας, άλλο αλήθεια και άλλο ωμότητα, άλλο αλήθεια και άλλο αποτομία, άλλο αλήθεια και αναισθησία, άλλο αλήθεια και άλλο ακαρδία. Να μιλάμε τη γλώσσα της αλήθειας και να σπέρνουμε στην αλήθεια την ελπίδα.

Δεν είναι ντροπή ένας άνθρωπος να ξέρει ότι είναι φτωχός για παράδειγμα. Είναι μία αλήθεια. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι πρέπει να απελπιστεί και να απογοητευτεί και να μην προσπαθήσει, να μην αγωνιστεί, να μην δουλέψει, να μην διαβάσει, να μην κάνει την προσπάθειά του και τον αγώνα του. Δεν είναι κακό ένας άνθρωπος να ξέρει ότι έχει κάποια έλλειψη, ότι έχει κάποιο μειονέκτημα, κάποια αδυναμία όπως έχουμε όλοι μας, δεν υπάρχει άνθρωπος χωρίς ελάττωμα, αλλά δεν θα μείνουμε στην αλήθεια του ελαττώματος μας, δε θα μείνουμε στην αλήθεια του προβλήματός μας αλλά θα στραφούμε στην ελπίδα της υπέρβασης, στην ελπίδα της μετάνοιας, στην ελπίδα της προσπάθειας, στην ελπίδα της αλλαγής, στην ελπίδα δηλαδή, την οποία μας προσφέρει η αγκαλιά του Θεού κι είναι αλήθεια ότι μπορεί να βιώνουμε μοναξιά, είναι αλήθεια ότι μπορεί να βιώνουμε πόνο, είναι αλήθεια ότι μπορεί να μας έχουν προδώσει, να μας έχουν διαψεύσει, αλλά είναι και αλήθεια ότι η ελπίδα της αγάπης είναι που νικά και μεταμορφώνει την οποία μελανή αλήθεια της πραγματικότητας της ζωής μας.

Αυτό μας αναδεικνύει το Τριώδιο και γι αυτό μέσα από το Τριώδιο βγαίνει πολλή ελπίδα, πολλή αισιοδοξία. Το Τριώδιο δεν είναι τίποτα άλλο παρά μια διαρκής φανέρωση της αγάπης του Θεού στους αμαρτωλούς, στους πεσμένους, στους ασθενείς, στους απελπισμένους, στους απογοητευμένους, αδικημένους. Είναι η ελπίδα των ταπεινών, γι αυτό και έτσι κλείνει σήμερα το Ευαγγέλιο ότι πας ο υψών

εαυτόν ταπεινωθήσεται και πας ο ταπεινών εαυτόν υψωθήσεται και επίσης οι έσχατοι έσονται πρώτοι. Αυτό είναι το μήνυμα του Ευαγγελίου, μήνυμα ελπίδας αισιοδοξίας και ζωής».
Προ της απολύσεως εκ μέρους των κατοίκων του χωριού η κ. Φωτεινή Περώνη, Καθηγήτρια του Ωδείου της Ιεράς Μητροπόλεως «Γερμανός ο Μελωδός» προσεφώνησε τον Σεβασμιώτατο και τον ευχαρίστησε για την αγιαστική παρουσία του στο χωριό.

Ακολούθως ο Σεβασμιώτατος είχε μια ευχάριστη επικοινωνία με όλους στο γραφικό καφενείο του χωριού.

Στην Αρχιερατική Θεία Λειτουργία στο ορεινό Δίκαστρο μεταξύ των πιστών παραβρέθηκε ο Δήμαρχος Μακρακώμης κ. Γεώργιος Χαντζής και εκπρόσωποι άλλων φορέων του τόπου.

Φωτογραφίες : Δημήτριος Ανάγνου